

man tog den af Bruttoindtægten; man er dernæst kommen til at søge, hvor man kunde finde en bevægelig Formue, og af den tog man, man tog saa at sige i Grams, men derved besværede man Omsætningen saaledes, at den ærede Minister her selv har sagt, at dersom vi ikke gaae ind paa denne Stempellov, saa tør han ikke frigive Renten, naaget han anseer det i høieste Grad vigtigt for alle Debitorer. Saaledes er den finansielle Stilling, som man vil vedblive at haandhæve, og hvorfor? Jeg kan udtale det med saa Ord: fordi man ikke vil komme til den eneste funde Beskatning, der kan supplere den faste Grundstat vi have, og det er en virkelig Indtægtsstat. Det er den, man ikke vil komme til, og saa holder man sig simpelthen til disse Paalæg, hvorved man vel rammer Formuen, men kun der, hvor den igrunder slet ikke eller mindst taaler at rammes: der, hvor man ikke veed, om den er reel; — i de fleste Tilfælde er det Fattigdom og Odelæggelse man beskatter igjennem Stempellovgivningen. Jeg vil spørge dem, som have skrevet Loven, om de ikke vide, at naar vi beskattede Raan, der gjøres, saa beskattede vi snarere Fattigdom end Formue. Det er en Feil ved denne Lovgivning, men det er Regjeringens Feil, at den vil bringe os til at benytte et saa daarligt Middel blot for at undgaae at komme ind paa det, som vi dog vide, at vi snart maae komme til. Det Spørgsmaal, der i dette Dieblif foreligger, er, om denne Lovforbedring er saameget værd, at vi bør gjøre dette Skridt, da vi dog vide, at vi inden ganske kort Tid maae kaste den bort som ubrugbar, for at søge hen paa det Gode, hvor der er Noget at finde. Naar det er klart for os, at en Mand virkelig nyder en Indtægt eller giver sig ud derfor, saa bør han beskattes. Den, der træder frem for at laane, han giver sig ikke ud for at besidde, han erkjender, at han savner, men den der lever stort og herligt, om han ogsaa gjør det paa Credit, han giver sig ud for at besidde og rammes med Billighed af Beskatningen. Jeg skal ikke opholde de ærede Herrers Tid længere; jeg skal udtale, at denne Lov, saavel som den Stempellov, vi nu have, ere Misfostre i finansiell Henseende og jammerlige Beskatningsmidler, og at den Forskjel, der er paa dem, er

overordentlig ringe. Ved Siden deraf skal jeg indrømme, at naar vi i en mellemliggende Tid skulle vedblive med disse Midler, saa er den taaleligste Fremgangsmaade den, som den ærede sidste Taler har angivet, nemlig, at man uden videre Betænkning tager der, hvor man finder, at der er Noget at tage, og dernæst at paalægge en Slags Papirbeskatning. Det vilde forøvrigt være langt rigtigere, om man istedetfor 4 Skilling-Mærker kunde tage $\frac{1}{4}$ Skilling for hvert Blad, saa kunde Kjærlighedsbreve ogsaa komme til at betale Afgift, og det vilde forslaae ganske anderledes (Latter). Jeg nævner dette, fordi det er det Latterlige, som egentlig ligger i Tingen, der maa komme frem, det Latterlige i hele denne Beskatningsmaade, som vi vedblive at kramme os fast ved, ligesom om vi ikke kunde finde noget Bedre, ikke af Mangel paa at kunne finde det, men fordi vi ikke ville finde det. Indtægtskatten er det nuværende Samfunds bedste Forsvar for Rigmanden mod den Fattige og Trængende; naar Lighed er gjort til politisk Princip, er det vor Pligt, saa tydeligt som muligt at forsvare den Rige og forsvare hans Formue imod den ligestillede Fattige, som maa undvære det Daglige, ved at vise ham, at den Rige yder til ham af hvad han har, — derfor er Indtægtskatten en moralsk Nødvendighed, og derfor er det, vi engang maae komme bort fra slige usle Forslag.

Indenrigsministeren ad interim: De to sidste ærede Talere bevægede sig saa langt ud over Tiden, jeg tør sige, ikke alene som den har dannet Forholdene i vort Land, men som den i det Hele taget har dannet dem i Europa og i de civiliserede Lande, at jeg ikke faae mig istand til at følge dem; det kan være muligt, at det som prophetiske Blik i Fremtiden kan have stor Betydning, hvad de have sagt, men jeg tør paastaae, at der er intetsteds i den civiliserede Verden, hvor de Grundsatninger have gjort sig gjældende, som de have udtalt. (Tscherning: Verden er ikke civiliseret.) (Munterhed.) Jeg vil bede det ærede Medlem om at tale saa høit, at ogsaa jeg kan tage Deel i Munterheden, thi der er dog noget Ubilligt i, at alle andre Medlemmer kunne deeltage i Fornøjelsen og jeg ikke. Jeg siger, at det, de ærede Med-